

Výstup ze synodální skupiny – Téma II, Naslouchat

Komu dluží naše místní církve naslouchání?

- Pánubohu a Písmu
- těm, kteří mají pocit nepřijetí, například LGBT komunita, rozvedení a znovu sezdání, partneři katolíků z jiných církví
- hledajícím – můžou pomoci kurzy Alfa
- obětem zneužívání v církvi
- kněžím – chybí jim zpětná vazba – na jejich iniciativy nebo kázání, na cokoliv. Lidsky jsou někdy vrženi do samoty a mlčení, jsou přetížení.

Jak jsou přijímáni laici, zvláště mladí lidé a ženy?

- celkem jsou přijímáni, ve farnosti je nabídka aktivit pro ně, prostor, aby se vyjádřili, je ale omezený
- ženy jsou hodně **vidět**, v bohoslužbách tvoří většinu, konají spoustu funkcí ve farnosti, ale asi většinou o ničem nerozhodují
- mladí lidé nebývají pověřeni důležitými funkcemi nebo úkoly, ale když dostanou prostor a důvěru jsou velice schopní

Jaký prostor má hlas menšin, lidí opovrhovaných a vyloučených?

- určitě mají nejmenší možnost – vnímáme jejich materiální potřeby, například, ale asi jim často nenasloucháme
- etnické menšiny, třeba Romové, nejsou skoro vidět ve farnosti

Co nám brání v naslouchání?

- spěch – nemáme čas, nezastavíme se, abychom naslouchali
- strach o ztrátu nějakého sebeobrazu
- nenecháme druhé mluvit – musíme umět mlčet a přijmout jiný názor
- neumíme naslouchat komukoliv, kdo nějak vybočuje z představy o „řádném katolíkoví“
- starší generace byla vedená, že se nemá naslouchat odlišným lidem a názorům
- potřebujeme otevřené srdce bez předsudků, vzájemný respekt, zájem o druhého člověka a jeho potřeby
- uzavřenost, nerespektování druhého, naše přílišná sebejistota, pocit „já to vím stejně lépe“, pocitu „zabydlenosti v církvi“
- Naslouchání má smysl i bez počátečního porozumění – porozumění se může dostavit později.

Jak nasloucháme společenskému a kulturnímu prostředí, ve kterém žijeme?

- moc ne, kostel a farnost je takový ostrov uprostřed neklidu svět – to nemusí být negativní, ale zároveň je vidět jakousi vytrženost ze světa